

Fashion Designer's story (Story No. 4_2)

तिच्या आयुष्याचे दोन भाग झाले आहेत हे तिला फार प्रकर्षाने जाणवू लागले होते. तिच्या कामाच्या वेळेत तिच्या नोकरवर्गाशी आणि ग्राहकांशी असलेले तिचे संबंध केवळ व्यावसायिक स्वरूपाचे होते. त्यातील वरवर दिसणारे सौहार्द टिकवणे ही दोन्ही बाजूंची व्यावहारिक गरज होती. पण त्यापलीकडे जाऊन कोणी तिच्याशी व्यक्तिगत जवळीक साधायला उत्सुकच नव्हते. सुरुवातीला जेव्हा ती तारुण्याच्या जोमात होती तेव्हा तिला कोणाच्याही मैत्रीची गरज वाटत नव्हती. किंबहुना मैत्रीचा हात कोणी पुढे केला तर त्याची उपेक्षा करण्यात तिचा अहंकार सुखावत असे. आता बाजू उलटली होती. आता या परिस्थितीचा उगम आपल्या स्वभावात आहे हे तिला जाणवू लागले. त्या स्वभावाची घडण ज्या बालपणात झाली त्या काळात तिने नकळत प्रवेश केला.

बाबा सरकारी नोकरीत बड्या पोस्टवर होते. घरातही ते ऑफिसमध्ये असल्यासारखेच वागायचे. घरी आलेला फोनही प्रथम आईनेच घ्यायचा आणि त्यांची त्या व्यक्तीशी बोलायची इच्छा असेल तरच तो त्यांना द्यायचा हे नाटक तिच्या नजरेसमोर रोज चालू असायचे. त्यांचा अहंकार कुरवाळण्याचा हा प्रकार मनात शिसारी आणत असे. त्यांच्याशी बोलणे हा संवाद नसायचाच. त्यांचे फक्त ऐकून घेणे व त्यांना आवडतील अशीच उत्तरे देणे हेच इतरांचे कर्तव्य असायचे. आईला त्यामुळे स्वतःचे असे काही व्यक्तिमत्वच राहिले नव्हते. मुळात ती लीडर नव्हतीच. ती एक जन्मजात अनुयायी होती. त्यात बाबांनी तिला केवळ घरातील सेक्रेटरी व केअरटेकर करून टाकले होते. आई पण त्यांच्यावर असलेल्या श्रद्धेमुळे आणि त्यांच्या दबावाखाली कायम खालमानेने वावरत असे. या अशा वातावरणामुळे तिच्या मनात हुकुम फर्मावणाऱ्याविषयी तसेच ते मुकाट्याने ऐकून घेणाऱ्याविषयी चीड निर्माण झाली. तेव्हाच कोणाचे ऐकून घेणे या प्रक्रियेलाच ती शत्रू मानू लागली. मन बंड करून उठायचं. तिने इंजिनियर व्हावे, नंतर जी.आर.ई. देऊन अमेरिकेत एम. एस. करावे असा हुकुम बाबांनी अनेकवेळा फर्मावला होता. त्या त्या वेळेला ती प्रयत्नपूर्वक गप्प बसली. पण मनात बंडाचे वादळ घोंगावत होते. तिने धारण केलेले मौन ही एका भयानक वादळापूर्वीची शांतता होती. त्या प्रत्येक हुकुमाने तिच्या मनातील त्या बंडाच्या आगीत तेल ओतले होते. केवळ त्या सतत दिलेल्या हुकुमाची तीव्र प्रतिक्रिया म्हणून आणि कोणाचा हुकुम ऐकण्याचा प्रसंगच नको म्हणून तिने Fashion Designer होण्याचा ठाम निर्णय घेतला. अर्थातच घरात बाबांनी आकांडतांडव केले. ते पाहताना तिच्या मनात एका आसुरी आनंदाला उकळ्या फुटत होत्या. त्या उद्रेकापुढे ती स्वतः मकख राहिल्यामुळे ते सगळा राग आईवर काढत होते व आई देखील स्वतःच अपराधी असल्यासारखी गोरीमोरी झाली होती. तिला तर आई आणि बाबा या दोघांचीही कीव येत होती. त्या वादळानंतर एक फार बरे झाले. ते म्हणजे बाबांचा व तिचा संपर्कच संपला आणि त्यांना राग येईल या भीतीने आईचे व तिचे संभाषणही केवळ कामापुरते राहिले.

या सर्व घटनांनी मनाला व वृत्तीला पडलेले पीळ इतके घट्ट झाले की आपला जोडीदार निवडण्याची वेळ आयुष्यात एक ठराविकच असते या वस्तुस्थितीचे भान तिला राहिले नाही. प्रपोज्ड विवाह ठरवताना ज्या प्रसंगांना सामोरे जावे लागते ते तर तिला पटणारे नव्हतेच. त्यामुळे तो पर्यायच निकालात निघाला. परंतु नियती संधी एकदाच देते हेही ती विसरली. ज्या आर्ततेने पियुषने तिला प्रपोज केले होते त्या भावनेचा अव्हेर करून तिने आयुष्यात काय गमावले याचा विचार ती आता करू लागली.